

FOLK OG LAND

NR. 6 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 20. MARS 1971

LØSSALG KR.

1345 ØSTERAS
Furuabben 112 F

Hva Ralph Hewins virkelig skrev

Sammenlignet med VG's perfide angrep på ham

VG går til angrep på falsk grunnlag

det i et land man holder på å fylle opp med såkalte «fremmedarbeidere» under stor og alminnelig tilslutning fra hele den norske presse!

For at folk selv skal få anledning til å dømme om hvorledes VG's reaksjon forholder seg til Hewins' omstridte artikkel i «The Times Literary Supplement» (Forts. side 6)

Avisen som spretter opp av norsk pressejerd som den reneste giftsoppen. DAGBLADETS bedrøvelige arvtager som asfaltorganet foran alle andre, «heimfrontorganet» VG, føler seg tydeligvis fortsatt irritert over at man blir mindre og mindre villig til å sluke den norske historieforsknings rå. Selv den hittil ensrettede norske pressefront begynner å slå visse sprekker på bakgrunn av de ugjendrivelege beviser som er lagt frem, og brannmann Magne Skodvin har nå prestert slike underlige historiske sprell at selv den dårlig informerte almenhet begynner å skjønne at noe galt er fatt. Ikke minst den våkne del av ungdommen, naturligvis.

Stilt overfor den tydelige strømkentring i folkeopinionen har da VG gått over til den rene angstbitingen. Nylig for det således i strupen på den utålelige britiske publisisten Ralph Hewins, som også våger å opponere mot legendene. Og hva verre er, som har et så godt navn i sitt hjemland at han slipper til i britiske storaviser med bl. a. beretninger om den samtidshistoriske

strid som jo pågår i Norge.

Så langt tilbake som i oktober ifjor skrev Hewins en artikkel omkring den besynderlige norske foreteelse å sende politi på en historiker som ikke kom frem til det autoriserte resultat i sin forskning (Hartmannsaken) og i sin artikkel, som ble trykket i «The Times Literary Supplement», ga han uttrykk for samme forbauselse og forferdelse som praktisk talt hele den norske presse — innbefattet VG — ga uttrykk for i forbindelse med påtalemyndighetens aksjon mot Sverre Hartmann.

Det skulle han imidlertid ikke ha gjort. I fullt raseri kaster VG seg (så sent som 17. februar i år!) over den arme britiske publisist og historiker, som attpå til har hatt den frekkhet å slå seg ned i Norge, og æreskjeller ham på det groveste. Naturligvis holder bladet seg herunder heller ikke til det vesentlige i artikkelen, men fnyser over at «Paal Berg stilles på linje med Quisling» av denne Ralph Hewins, som «gir seg ikke».

Nå vil jo også vi si at det ville være meningsløst å stille Quisling på linje med den mangetungede Paal Berg, mannen som skamløst satte seg i dommer-setet og opprettholdt dødsdommen over sin politiske motstander. Men det gjør da heller ikke Hewins. Han foretar såvisst ingen vurdering av de to menn mot hverandre.

VG har ellers fulgt opp sitt angrep på Hewins med etpar utrolig ubehøvlede innlegg fra navngitte undergrunnsstørrelser fra den gang. De tillater seg å oppføre på vegne av «det norske folk» og ber Hewins forsvinne ut av landet eftersom han ikke vil lære å tute med de hjemlige ulver. Og

Jøssingenes Speer kjente ikke til jødedrapene

Men Quisling skal ha gjort det ifølge særdomstolen, som dømte ham for drap i den forbindelse

En av den vestlige verdens siste helter og sannhetsvitner er som kjent, og pussig nok, en av Adolf Hitlers nærme venner, Reichswirtschaftsminister Albert Speer. Men så har han da også tjent seg en formue og skaffet seg en posisjon som langt overstiger den han hadde i Det tredje Rike, og dette ved å fornekte sin dødelige fører så iherdig i en memoarbok at han er blitt bestseller overalt hvor nydemokratiet hersker.

Ikke minst i Norge har Speers bok gått unnav som varmt hvetebrød etter iherdige anbefalinger i hele den ensrettede presse. Her var det da endelig en av de fordums nazister som sa sannheten!

Vi går ut fra at denne klipetro på Speers nye sannferdighet også gjelder over hele skalaen, også der hvor det han sier ikke faller sammen

med jøssinglegenden og med «retts»oppgjøret.

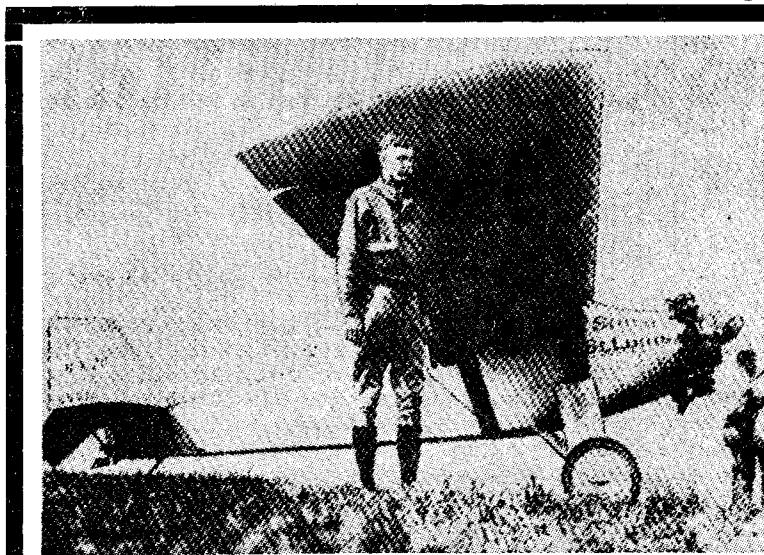
Albert Speer var for ikke lenge siden innkalt som vitne i en såkalt tysk krigsforbrytersak og her sa han: «Det er likefrem pinlig for meg å si at jeg som riksmminister ikke hadde noe kjennskap til den såkalte «endelige løsning» av jødespørsmålet.»

Rent bortsett fra at vi ikke egentlig forstår hvorfor det skulle være så pinlig for Speer å være uskyldig i organisert jødedrap, så må det være grunn til å peke på at det ikke foreligger noe slags bevis på at det eksisterer noen slik «endelig løsning». En lang rekke vitner og objektive historikere hevder at det som forelå var «en samlet løsning», først gjennom utvandring, senere gjennom deportasjon.

(Forts. side 6)

Quisling beskyldes for å vite det ikke engang Hitlers protesje og riksmminister Speer visste

Den berømte oseanflyver Charles A. Lindbergh har nå utgitt sin dagbok fra tiden omkring annen verdenskrig. Her står han foran sin berømte «Spirit of St. Louis». Vi omtaler hans dagbok på side 5.

Likvideringslisten

finder man også på side 5.

UNGDOMSSIDEN,

er som vanlig side 4. Her finner man litt av hvert, bl.a. fortsettelsen av «Den lille sorte».

DE MANGE HITLERBØKER beskjeftiger lederen for Nordiska Rikspartiet, Göran Assar Oredsson, seg med i en artikkel på side 5.

Lederen

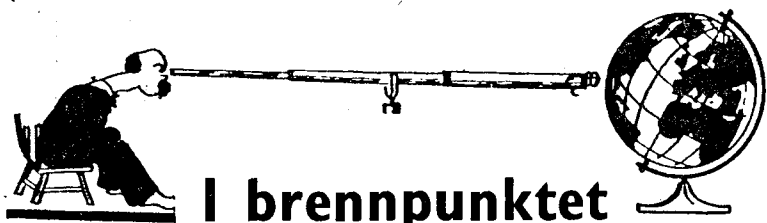
tar sitt utgangspunkt i dagens politiske sensasjon, Bortens «lekkasje», i noen betraktninger om «fortrolig» svindel.

«I brennpunktet»

er denne gang bakgrunnen for Israels steile holdning og naturligvis beretningen om da den politiske gyngest Borten ble bondefangst.

Sverre Hartmann, som har fått politiet på halsen på grunn av historieforskning, noe som er utgangspunktet for Ralph Hewins' artikkel i «The Times Literary Supplement»

I brennpunktet

UTE

Israels krigerske kvinnelige sjef, Golda Meir, ble nylig fremført i frihet i norsk fjernsyn og erklærte — innhyllt i fagre ord om fredsvennlighet — at landet ville holde på sitt bytte. Man av slo overhodet å drøfte det forslag Jarring har antydnet og som Egypt godtok.

En kan nok synes at det er forbausende at dette vesle landet med etpar millioner innbyggere som lever av milde gaver fra verdensjødedommen, som bruker milliarder på milliarder til militærutgifter hvert år, og som vel må ha uhyrlige økonomiske problemer å stri med, inntar en slik steil holdning. Men så har da også jødene et eiendommelig gemytt. De er dyktige, målbevisste, offervillige og modige. Dertil kommer at man under annen verdenskrig fikk utdannet en rekke fremragende og hensynsløse offiserer.

Mere enn dette teller dog kanskje at man føler seg sikre på at USA i siste instans er tvunget til å støtte dem i enhver galskap. Så tåpelig har nemlig USA stelt seg når det gjelder Midt-Østen, som i Indo-Kina.

President Nasser var som kjent opprinnelig innstillet på et samarbeide med de angelsaksiske land, et samarbeide som også disse hadde all mulig grunn til å fremme av rene økonomiske interesser, og det vil som vanlig igjen i første rekke si oljeinteresser. Det var spørsmålet om våpenleveranser som veltet det hele. USA tilbød riktignok Egypt militær hjelp i 1954, men betingelsen var at Egypt skulle ta imot en amerikansk militærmisjon (noe i likhet med det Norge har måttet via NATO). Nasser nektet og forsøkte å skaffe seg de nødvendige våpen fra Storbritannia. Da heller ikke dette førte frem og Nasser av frykt for det aggressive Israel måtte ha våpen, så han seg naturligvis om etter andre utveier. Sovjetsamveldet passet anledningen og tilbød å selge Egypt våpen, og da vestmaktene trass i at Nasser gjorde dem kjent med tilbudet holdt fast ved sin avvisende holdning, godtok Egypt tilbudet fra Sovjet. Det ble besvart med at USA og Storbritannia trakk tilbake sitt løfte om å finansiere utbyggingen av Assuandammen. Egypt svarte

med å nasjonalisere Suezkanalen og overlot finansieringen til Sovjetsamveldet. Så kom det fransk-britiske overfall på Egypt i 1956 med det alltid angrepsvillige Israel som murbrekker. Og senere har da vestmaktene forsøkt å hevde sine økonomiske interesser i Midt-Østen gjennom Israel.

Golda Meir avla for kort tid siden et besøk i USA for å utforske hvor langt man kunne gå i den aggressive politikk. Hun hadde der en samtale med den president Nixon hvis hovedrådgiver er den jødiske zionist Henry Kissinger, og bragte i orden en avtale om våpenkjøp som er noe nær enestående, iallfall i etterkrigstiden. Israel skal kjøpe våpen av alle slag, de aller mest moderne, og innbefattet biologiske våpen og napalm. The New York Times karakteriserte avtalen som «antagelig det mest ubegrensede våpenkjøpprogram i verden.» Dertil har landet fått ubegrenset kreditt. Israel kjøper bl. a. raketter, selvgående haubitser, de aller siste F-4E Phantom kampbomberfly og A-4 Skyhawk angrepsbomberfly. Dertil 200 moderne M-60-tanks i tillegg til de 1 050 amerikanske Sherman og Patton-tanks, samt britiske Centurion-tanks landet har fra før.

Det er en livsfarlig politikk USA driver her som i Indo-Kina og ikke minst vi i Norge, som er dødelig utsatt på grunn av vårt NATO-

medlemskap, bør føle alvorlig frykt for hva Israel med amerikansk hjelp kan avstedkomme.

HJEMME

Så har da de politiske gyngestene i og utenfor Stortinget laget en sirkusforestilling utenfor det vanlige. For make til politisk svindel som en nå har vært vitne til skal en vel lete lenge etter. Det må være et skoleeksempel på partidemokratiets fortreffelighet.

Våre lesere har vel fått iallfall et visst inntrykk av hva det dreiet seg om gjennom den forøvrig sterkt fargede dagspresse, så vi skal bare kort rekapitulere hendelsene.

Eftersom Per Borten som kjent ikke kan sies å holde seg til det Skriftens ord at «din tale skal være ja, ja og nei, nei» er det aldri noen som vet hva han mener. Slik var det også i EEC-spørsmålet. Og det ville naturligvis de rabiante EEC-tilhengere ikke godta. Der i gården krever man et «ja» uten forbehold av noen art. Skitt i Norge, leve EEC og eksportindustrien er mottoet i det så nasjonale Høyre (samt hos den omvendte gamle Dagblad-redaktør Seip).

Borten måtte altså vekk, og det ble satt igang en månedlang hodejakt på ham i høyreavisene. Men eftersom Borten altså er gummimannen fremfor noen i norsk politikk, var det ikke lett å få ramm på ham. Den eneste utvei var å lokke ham ut på galeien og bondefange ham etter gammelt, godt mønster. Et oppslag i Dagbladet førte til beskyldninger om at statsministeren var politisk «lekk» og i panikken over at noen overhodet kunne beskyldte ham for å gi en egen mening offentlig tilkjenne på det vis, kom han i skade for å benekte visse kjennsgjerninger.

Så langt er saken klar. Bortens feiltrinn var denne gang som så ofte før at han ikke våget å stå frem åpent og ærlig. For naturligvis er det vrøvl å snakke om «lekkasje» om landets statsminister finner ikke å ville godta en embetsmanns meningsløse «fortrolig»-stempeling. Det kan selvsagt ikke binde en overordnet instans og er jo bare beregnet på de andre tjenestemenn saken passerer frem til de politisk bestemmende. Under enhver omstendighet kan selvsagt en embetsmann ikke binde munnen på landets statsminister med sitt tjenestestempel. Og alle vet jo at både rubb og rake stemples med «fortrolig» uten at noen politiker føler seg besværet av det.

Borten hadde imidlertid stillet seg til hugg og ble øyeblikkelig nedlagt av regjeringskollegene, mens Aftenposten rystet fortalte sine tålmodige lesere at dette var den største skandale i landets historie!

Neste akt i komedien er at de borgerlige etter å ha falt Borten og Senterpartiet i ryggen bebreider dette parti for at det borgerlige «samarbeide» derved gikk overstyr. Aldri har det vært grått så mange og så store krokodilletårer som da Willoch, Seip med flere sto frem i Stortinget og beklaget at «den politiske moral» — hva nå det måtte være for noe? — dessverre krevet at Borten ble sparket ut, men at det borgerlige «samarbeide», som hadde vært så prima, naturligvis måtte fortsette.

Tredje akt: Senterpartiet holdt pussig nok ryggen rak og sluttet enstemmig opp om den «umoralske» Borten. Men det avskrekket ikke «drottesvikerne» i Høyre og Venstre. For nå var plutselig hensynet til et fortsatt borgerlig «samarbeide» viktigere enn både moralen og anstendigheten!

Fjerde akt: Senterpartiets sentralstyre avgir en erklæring om at det er villig til å fortsette i en samarbeidsregjering, men bare på betingelse av nye linjer i markedspolitikken. Selv dette slukes av willochene etter at en lealaus Austrheim hadde snakket takeprat som kunne tolkes derhen at sentralstyrets betingelser ingenting betød.

Senterpartiets «forhandle» innbilder Bondevik at det er villig til å forhandle både om markedsspørsmål og fordeling av taburettene hvis han vil danne den nye regjering. Og så opplever man at Venstres Seip villig godtar den mann Venstre i sin alminnelighet og

In memorien

Atter har døden gjort et innhugg i våre rekker. Lars Bakkeringen, Tromsø, krigsinvalid og tidligere frontkjemper har forlatt oss. —

Lars Bakkeringen var et enestående menneske. —

I mai i 1945, ble han med mange av sine sårede kamerater kastet ut av krigslasarettet og satt i konsentrasjonsleir uten skikkelig tilsyn, med det resultat at han senere måtte gjennomgå flere smertefulle operasjoner. —

En hørte aldri en klage komme fra hans munn, til tross for at man måtte forstå at han hadde kolossale lidelser. Alt dette tærte selvsagt på hans fysikk, og til slutt endte det med døden.

Han hadde et uoppslitelig godt humør, og var en god kamerat. Hans arbeidskamerater — uansett politisk oppfatning — har uttalt at han var det mest reale menneske en kunne tenke seg. Et mannfolk i ordets rette betydning. —

Vi vil minnes ham så lenge vi lever. —

En venn

Dagbladet i særdeleshett har forfulgt fra han overtok «kulturdepartementet».

Høyre dropper også Lyng og godtar Senterpartiets kandidat Bondevik.

Og ikke nok med dette. Høyre og Willoch er så ivrige etter å sikre seg de siste taburetter dette parti vel vil få i dette land, at man til og med løsner litt på EEC-standpunktene. Som kjent har Høyres Stray med full støtte av sitt parti nektet overhodet å drøfte fellesmarkedsspørsmålet påny. Man har iherdig henvist til den enstemmige innstilling «fra Bortenregjeringen» som Stortinget «med overveldende flertall» har akseptert, uten hensyn til de nye momenter i saken. Men nå hadde man plutselig intet høyere ønske enn å diskutere saken påny «på fritt grunnlag» i Stortinget, som da skulle få nærmere rede både på Wernerplanen og alt det andre som Stray har forsøkt å skjule for offentligheten.

Optimismen brer seg i den borgerlig leir og det norske folk venter og venter på en avgjørelse mens uløste saker hauger seg opp i departementene. Også H. M. Kongen ventet formo-

(Forts. side 7)

President Nixon får råd av Kissinger

KAMERATKLUBBEN

holder sitt neste møte, tirsdag 30. mars kl. 19.30 i Tostrupsgt. 29, 3. etasje.

VELKOMMEN

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

«Fortrolig» svindel

Gammel vane er vond å vende, sier et gammelt ord. Og det kan passe godt på den moralske rystelse som har grepet vårt partipolitikere i forbindelse med den Borten-lekkasje som man hevdet var en slik politisk skandale at man ikke hadde opplevet maken i kongeriket Norge.

Som alle vet er det jo nemlig ikke vanlig praksis her i landet å la relevante dokumenter komme til folks kunnskap. Og det burde jo den Borten vite som uten å foreta seg noe har slukt alle fortielsene og underslagene av dokumenter i forbindelse med «retts»oppgjøret.

La oss friske opp noen av underslagene, som altså da representanter den politiske moral Willoch, Seip og til og med Korvald vel sverger til.

Londonregjeringen underslo som kjent det virkelige referat fra Elverumsmøtet og opererte med en Terje Wold-versjon, som da ble brukt som grunnlag for londonforordningene — til og med i direkte strid med Grunnloven.

Da «retts»oppgjøret ble satt igang underslo man selv-este den norske kapitulasjons- og våpenstillstandsavtale, som ville ha slått bena unnav bruken av straffelovens § 86 mot de politiske motstandere i NS. Først i 1948 ble man tvunget til å lage en «lekkasje» og legge frem dokumentet.

Både londonregjeringens statsminister, utenriksminister og forsvarsminister erklærte i rettsmøte at de ikke hadde sett det underslåtte dokument, trass i at det senere ble påvist at de hadde satt sine navnetrekk på det. De «lakk» altså ingenlunde slik som Borten nå. For dokumentet var vel stemplet «fortrolig» av en eller annen tjenestemann?

Det samme gjaldt vel de nye kapitulasjonsavtaler man hadde undertegnet i London med USA, Storbritannia og Sovjetsamveldet. De var «fortrolige» helt til 1950 da man vel hadde fått dømt de politiske motstandere. Først da «lakk» de frem.

Og fortsatt finnes det «fortrolige» dokumenter som ingen har «lekket» om ennå. Det mest kjente er kanskje den militære undersøkelseskommisjons innberetning, som har vært «fortrolig» nå i et kvart århundre. Gud vet hvem som har stemplet den med «fortrolig», men virksomt har det tydeligvis vært. Og ingen Borten har dukket opp i den sammenheng.

Det skumles som kjent om at det også ligger meget annet rart og vesentlig i den store «fortrolige» sekken, det antydes hemmelige avtaler med britiske instanser om å godta en britisk okkupasjon i 1940, beviser på spionasje og samarbeide med vestmaktene som gjør Quislings politiske samtaler i Tyskland i 1939 til de reneste bagateller, og meget annet.

Dertil kommer da en lang rekke dokumenter og arkiver som har vært så «fortrolige» at de simpelthen har sporeløst forsvunnet og ingen lenger vet hvor de befinner seg.

Rent bortsett fra at selve samtidshistorien jo er underslått, fordi politiske rettssvikere har stemplet den som «fortrolig».

Det er altså ikke så rart at det rår forferdelse blant partipolitikere over Bortens «lekkasje». Han måtte jo vite at underslag av sannheten og de faktiske kjennsgjerninger hører til dagens orden i kongeriket Norge og at det naturligvis må være «fortrolig» og ikke røbes for et troskyldig folk.

Så fremtidig får politiske gyngestere av typen Borten holde seg på meiene.

Da Quisling gikk inn for Lindbäck-Larsen

Som «bevis» på at den norske krigen fortsatte etter kapitulasjonen, har en av avisdebattantene — såvidt vi erindrer sendemann Anker, pekt på at bl. a. Lindbäck-Larsen ble arrestert. I den forbindelse kan det ha sin interesse å se litt nærmere på denne arrestasjonen, som var fremme også i selve Quislingssaken.

På side 217 i det offisielle trykte referat fra forhandlingene leser vi:

«Lagmannen: De har ikke hatt noe med det at det skulle tas flere offiserer?»

Quisling: Det som jeg har hatt med — jeg husker at jeg talte med generalstabs-sjefen — Wambler?, han som reiste til Russland, og da sa at det er flere av disse som er sendt til Tyskland som krigsfanger, hvor det er gjort på et helt løst grunnlag, og jeg nevnte spesielt en stabssjef Lindbäck-Larsen, som var blitt arrestert av Reichskommissar under et besøk i Nord-Norge, fordi han hadde opptrådt på en litt skjodesløs måte da Reichskommissar kom inn i hans værelse, altså svarte litt tvert. Så hadde han visst nok fått 5 års tukthus. Jeg talte til generalstabssjef Wambler om dette og sa: Dette er helt urimelig, denne mann har et tvert vesen i seg selv, men er en meget bra kar, som ikke har tenkt på å gjøre noe galt og oppføre på noen uhøflig måte. Det var en av de saker jeg opptok i forbindelse med disse spørsmål.»

Dødsfall

Påny har en meningsfelle og trofast venn, den tidligere politimann Håkon Austvoll, Narvik, vandret bort (20. februar). Han ble 82 år gammel.

I hele sin tjenestetid og i all sin ferd ellers var Austvoll pålitelig, ærlig og arbeidsom, en mann hvis ledetråd det var å hjelpe sine medmennesker. Gjennom alt trodde han på det gode i livet og kjempet ufortrødent for det vi alle trodde på dengang: Orden, Rettferd, Fred.

I 1945 ble han som så mange andre kastet på gaten og de kronene han hadde spart sammen for alderdommen i strevsomt arbeid ble brutalt tatt fra ham av dem som har programfestet å kjempe for trygghet i arbeidet og for det arbeidende folk i samfundet.

Vi som kjente Austvoll vil alltid minnes ham som den

Som tidligere meddelats i bl. a. denna tidning, har den kände nordiske rättskampen Einar Aberg i Norrviken ingått i det tysta ledet. Nämnas bör, att det var på Namis bokläda i Stockholm (Sveavägen 138), som det endast gavs spridning åt äkta nordiska böcker och tidningar vilka vågade säga sanningen om händelserna i Norge, Nasjonal Samlings gagnande verksamhet och Vidkun Quislings patriotism. — Civilingenjör Erhard Fliesberg är den man, som har all heder av denna strävan — och under de svåra åren, när fjönterrutorna pangades m.m.m. stod alltid Einar Aberg på idealisten Fliesbergs sida. — På bilden ovan återfinner vi utanför Namis skyltfönster därstädes hrr Aberg och Fliesberg.

S. Lundehäll

Påkrevde studier!

Olav Riste til London for å studere krigsdokumenter

Efterhvert frigis det som kjent iallfall en god del av offisielle britiske regjering-dokumenter og det kommer, som man bl. a. vil se av de artikler vi bringer av den britiske publist Ralph Hewins, litt av hvert til belysning også av norsk samtids-historie og bakgrunnen for at Norge ble trukket inn i verdenskrigen og ble okkupert av tyskerne. Naturligvis savner man i disse offentliggjørelser noe ganske vesentlig, nemlig opplysninger om hva British Secret Service foretok seg i samme forbindelse. Det er nemlig som alle vet også en side av britisk utenrikspolitikk.

En av de store norske legendeforsvarere, Olav Riste, skal nå etter hva VG med-deler dra til London for å studere disse nye regjering-dokumenter, skjønt hva han skal der må da gudene vite eftersom han allerede har låst fast sitt standpunkt i «motboken». På bladets forespørsel slår han da også allerede før avreisen fast at det nok ikke foreligger «sensasjonelle nyheter». Dog VG vil ha trøst og sikkerhet allerede straks og spør:

— Det spørsmål som for folk flest står som det mest interessante, er om de frigitte dokumentene gir støtte til nazi-legenden (!) om at den tyske invasjon var en «hjelpesaksjon» for å forhindre alliert angrep på Norge. Det heter i pressemeldingene at bl. a. Churchill gikk inn for å sende tropper «forkledt» som frivillige til

gode venn og den prektige hedersmann hvis ære ingen kunne anfekte. O.B.

finske-krigen, men hvis opp-gave skulle være å forhindre den svenske malmeksport til Tyskland? Er dette nytt?

Riste har riktignok ikke studert dokumentene ennå, men han kan likevel gi trøst til det bekymrede blad:

— Det har lenge vært kjent at det fantes slike planer, men det som er helt fundamentalt er at det aldri ble fattet noen beslutning om å gå i land mot motstand fra norsk og svensk side. Det man håpet, var tvert om å oppnå norsk og svensk samtykke. En landgang under kamp ble aldri sanksjonert. Så kom den tyske admiral Raeder med sin forutsigelse av at de allierte på ett eller annet tidspunkt — om ikke før, så iallfall siden — ville gå til aksjon, og at det var om å gjøre for tyskerne å komme dem i forkjøpet.

Så enkelt var det altså i herr Ristes øyne! Jevnfor briter Ralph Hewins rede-gjørelser i FOLK OG LAND.

Ellers sier Riste at han med «størst spenning» ser frem til å gå løs på «dokumentene fra juni 1940 og året ut. Det er på dette tidspunkt den norske regjering tar sete i London, og samarbeidet med de allierte begynner å fungere.»

Vi synes absolutt det er påkrevet for både Riste og andre medhistorikere av Skodvin-skolen å studere dokumenter, så vi kan bare hilse innsatsen med glede. Men etter å ha sett for-håndsforklaringen hans av de første dokumentene som han ikke engang har sett, tør vi tro resultatet av granskningen kan bli noe tvilsomt?

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Folkefiendene

Den som engang har opplevet Ibsens teaterstykke «En Folkefiende», har fått en grunninnføring i to diametralt motsatte mennesketyper: **Liberaleren** og **Eneren**. I stykket står den liberale bredbent og gapende med hele den villedede «kompakte majoritet» i ryggen. Eneren er villig til å ofre materielle goder for å fremkjempe sannheten. Han står steil og full av forakt midt i den blodtørstige masse.

Disse to mentalitetsretninger har gitt seg uttrykk i — hver på sin side — flere forskjellige politiske tankebygninger. De siste dagers skrik mot såkalt «høyre-radikalisme» blant studentene minner oss igjen om liberalermentaliteten. Der dukker opp noen sølle veggaviser og «Folk og Land»-eksemplarer på Studenterfabrikken på Blindern, og plutselig myldrer liberalerne frem fra sumpen og skriker: Møkk! Det er nemlig den kompakte majoritet som holder til huse i organet «Universitas», og vel-funder-te fascistiske meninger med vitenskapelig dekning er selvfølgelig meget verre enn

den mest åndsforlatte demokratisme. Derfor våger man seg ikke inn i diskusjon med høyre-radikalene, man bare setter seg selvhypnotisert ned på baken og jamrer skjellsord. Når «Universitas»-liberaleren derimot møter SUF innlater han seg i diskusjon. Han er igjen kommet ned på eget nivå.

Nok en konkretisering av det som her behandles fikk vi for en tid siden i en kronikk i «Dagbladet». Der gikk en av bladets fast tilknyttede hoffnarrer til felts mot den engelske antropolog Robert Ardrey. Denne har som kjent kommet med godt underbyggede hypoteser om at de forskjellige menneskeraser har utviklet seg fra ape til menneske på forskjellige tidspunkter. Noe som selvfølgelig (gud vet for hvilken gang) tilintetgjør liberalernes likhetsillusjoner. Dagbladkronikørens løsning på dilemmaet? Enkelt og altså liberalt: Forskeren og hans resultater må ties ihjel, «av hensyn til demokratiet!» ARIUS

Stakkars asiater!

I den senere tid har avisene hatt spaltene fulle av sorg over de stakkars afro-

asiaters skjebne. Dette «problem» har vært behandlet her tidligere, men jeg vil likevel klippe dette fra Aftenposten for 4. januar 1971 i spalten «Brev til redaksjonen»:

«Jeg ønsker alle asiater, negre og andre som kommer for å gjøre en ærlig arbeidsinnsats hjertelig velkommen til Norge, og jeg håper de vil inngå tilstrekkelig mange ekteskap med nordmenn slik at de kommende generasjoner vil bli vant med og vil akseptere at ikke alle er så «lyse og fagre» som det ariske forbilde. På den måte kan vi kanskje bli kvitt de «shilleriske» oppfatninger om raserenhet og raserangstige.

Geir Bjørnholdt.»

Dette må vel være bunnen når det gjelder sympatierklæringer for fremmedarbeiderne og våre andre prote-sjeer?

Horst

Om «angiveri» og sådant mere

Et tilfelle av «angiveri» sakset fra «Milorg-Posten» (Organ for hjemmestyrkerne i D. 13) av 30. september 1945. Der kan man lese at en ung kvinne tilhørende (Forts. side 8)

KAMPSANGER FRA DENGANG:

19.

Her er en av de mange hirsanger som ble laget dengang. Som en gjennomgangsmelodi i alle disse sanger går det igjen å kjempe idealistisk for ikke bare bevegelses Fører, men først og fremst naturligvis for Norge.

Du unge Hird

Fra Anders Underdal

Herr redaktør.

Jeg er blitt oppmerksom på at det i Deres avis for 20. feb. 1971 er tatt inn en sang som jeg skrev under okkupasjonstiden under tittel: «Fram mot fronten».

Denne sang er tatt inn i avisen uten mitt vitende og min vilje.

Jeg er ferdig med mitt forhold fra krigstiden og jeg ønsker ikke at det nå skal skje noen offentliggjørelse

av hva jeg dengang skrev. Jeg protesterer mot at sangen er blitt tatt inn i avisen og forutsetter at avisen ved en note til nærværende notis bekrefter at sangen er tatt inn uten mitt samtykke og som det fremgår av foranstående i strid med mitt ønske.

Jeg benytter samtidig anledningen til å få meddele at jeg heller ikke i andre forbindelser ønsker mitt navn omtalt i avisen.

Ulnes, den 8. mars 1971.
Anders Underdal

HARTWIG SINGER:

Den totale nasjon?

Europeisk nasjonalisme og åpningen fremover

V.

2. Den Objektive Virkelighet

RASERENHET

Til tross for alle motsatte påstander har de store raser frem til i dag holdt seg **relativt rene**. I kjerneområdene til europidene, mongolidene og negridene har blandingen med fremmede bestanddeler vært minimal. På den annen side finnes brede geografiske soner hvor rasene alt i gammel (India, Arabia) eller i ny (Latinamerika) tid har blandet seg. En blanding i våre dager avtegner seg i Nord-Amerika, selv om klartseende negerførere og hvite segresjonister forsøker å spre tanken

om den **adskilte utvikling**. Ennu forhindrer den rådende utopisme realiseringen av denne idé, men de nesten regelmessige og eskalerende rasekriger med all deres brutalitet, turde i nær fremtid fremtvinge at virkeligheten blir akseptert og de naturlige politiske konsekvenser tatt til følge.

Det er derfor på ingen måte latterlig når i dag en ung sort professor ved San Jose-Universitetet i California kommer til undervisningen iført leopardfell, spissbart og de svarte panteres baret. Og under Olympiaden i

Mexico var det et **politisk viktig** øyeblikk da sorte USA-seierherrer hevet knyttenevene for å vise solidaritet med sin rase. Gjennom en «historisk avgjørelse» i 1954 slo den amerikanske høyesterett fast formelen «separat but equal» (dvs. at raseadskillelse ikke er i strid med likhetsprinsippet) og nu vender den unge, svarte selvbevisste generasjon tilbake til dette prinsipp: **Bare en autonom rase kan garantere likhet og rettferdighet**. Annerledes forholder det seg med graden av blanding mellom under-raser, f. eks. mellom nordiske, fäliske, østbaltiske, alpine og dinariske europider. Her er oppblandingen kommet så langt at eksistensen av ublandede individer er en stor sjeldenhet.

Derfor måtte selvfølgelig en teori som den nasjonal-sosialistiske, som hevdet bevarelsen og førsterangen til den nordiske rase, støte an mot virkeligheten. På den-

ne måte fikk også motstanderne av **enhver** seriøs befatning med raseproblemet, gratis skinnargumenter opp i fanget og disse benyttet de til å forkaste all vitenskapelig behandling av temaet, og til å stemple alle politiske konsekvenser som farlige.

Enn videre betød de NS-nordiske teorier i sin praksis en nesten uoverskuelig fare for substansen i den hvite rase i og med at den på en kunstig måte splittet opp de europeiske folk (også innenfor hver enkelt nasjon). Særlig tragisk var behandlingen av folkene i Øst-Europa, deres europide kraft og dynamiske kampvilje ble knekket av under-mennesketeorien.

Verdenshistoriens største europeiske borgerkrig bragte triumf og verdensherredømme til to randmakter som på lang sikt ikke vil komme til å gjennomføre en **ny og realistisk nasjonalitets- og raseordning**.

(Forts.)

Selvsagt bekrefter vi gjerne at vi ikke hadde noen spesiell tillatelse fra Anders Underdal til å ta inn nevnte kampsang fra dengang, og skal sant sies så har vi heller ikke bedt noen av de andre forfattere av kampsanger om slik tillatelse.

Vi beklager at dette synes å ha skapt vanskeligheter for Underdal, men det falt oss ikke inn at hans omgivelser eller andre var ukjent med hans «unasjonale» fortid. Sangen var hentet fra en offisiell sangbok fra dengang og var skrevet for og beregnet på offentlig fremførelse.

Red.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

Charles A. Lindbergh utgir sine dagbøker

Amerika tapte likevel annen verdenskrig, sier han

Churchill ba om amerikansk godkjennelse av invasjon i Norge før tyskerne okkuperte landet

Oberst Lindbergh (tilv.) sammen med general Whitehead

Fremdeles er det norske såkalte samtidshistorikere som iherdig fastholder at den tyske okkupasjon av Norge var et brutalt og uberettiget overfall, mens de når det gjelder de britiske planer, som jo ikke lar seg benekte, hevder at det riktignok forelå slike planer mot Norge, men at de ikke skulle gjennomføres uten med norsk samtykke.

Dette siste er åpenbart vrøvl. Det var ikke av hensyn til våre blå øyne at britene nølte, det var av hensyn til opinionen i USA.

«Kennedy (i 1940 amerikansk sendemann i London) berettet at Churchill noen uker før den tyske innmarsj i Danmark og Norge gjennom ham hadde latt spørre hos Roosevelt om USA ville understøtte en invasjon i Norge.» Göran Assar Oredsson:

Det er Charles A. Lindbergh, som skriver dette i sin dagbok for 29. november 1940. Dagboken er nylig utgitt i USA under titlen «The Wartime Journals of Charles A. Lindbergh» (Harcourt Brace Jovanovich, New York) og det er synd å si at utgivelsen har gått ubemerket for seg. Boken tegner til å bli en av de store bestsellere og man kan lese i «Jüdische Allgemeine» om opprørt kritikk fra «innflytelsesrike jødiske organisasjoner.» Dette med «innflytelsesrikdommen» betviler vi naturligvis ikke. Det som kritiseres er at Lindbergh skal ha hevdet at

«amerikanske jøder hadde trukket USA inn i annen verdenskrig.» En jødisk tals-

mann i Kongressen erklærte at slike avsnitt i boken gjorde det tydelig at Lindbergh fortsatt var tilhenger av den nasjonalsosialistiske doktrinen om «rasemessig» overlegenhet.

Selv har vi ikke lest Lindberghs omfangsrige krigserindringer ennå, men Heinrich Härtle, kjent tysk publisist og medarbeider i DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG, skriver i nevnte blad at han ikke kan finne noe bevis for den siste påstand. Man må da ha for øye at Lindbergh ikke fremstiller sin nåværende oppfatning, men offentliggjør sin dagbok hvor han dømmer ut fra forholdene dengang. Men nettopp deri ligger også den samtidshistoriske verdi av dette verk.

Den verdenskjente amerikanske oseafllyger er jo en av de få prominente amerikanere som har opplevet viktige avsnitt av forhistorien til annen verdenskrig og sto i personlig kontakt med førende politikere dengang. Hans erindringer omfatter tiden fra 1937 til 1945 og han beretter, som han skriver: «— i bevisstheten om at jeg tok del i en av de største kriser i verdenshistorien.» I halvoftiselt

(Forts. side 7)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Dette hører til de kriminelt ansvarsløse handlinger, hvor tyskerne med hjemmel i repressalieinstituttet kunne ha latt uskyldige mennesker blø. Det er langt fra en patriotisk handling, men sansynligvis inspirert av elementer som — på bakgrunn av okkupasjonens rådende forhold — umulig kunne ville folkets vel, men ville erte tyskerne til gjengjeldelse som kunne skape hat!

60. Eker — gassverksjef og NS-lagfører i Ålesund

Ble brutalt myrdet like før jul 1944, på Borgundvegen på vei til sitt arbeide. Mordordren gikk ångelig ut fra LONDON. Eker var helt uskyldig og en fremragende

yrkesmann, noe som litt etter ble innrømmet av ordregiverne til mordet. Gjerningsmennene var fra Ålesund. Oppskriften den gamle kjente: Snikskyting fra bil. Ekers hustru ventet ett barn umiddelbart etter ugjerningen. (Kilder: Bl. a. Sunnmørsposten 26. 1. 1945, o. fl. priv. brev fra f.f. Taraldsen. Denne saken rummer ellers mange råtne detaljer uegnet for trykken. Se også Fritt Land 15. 12. 1944.)

61. Moe, Faste Svendsen, hovedkasserer i bykassen Oslo

Fritt Land, nr. 112, 15. des. 1944 meddeler at («angiver») Faste Svendsen Moe,

(Forts. side 8)

«Många ha skrivit historia, men få ha sagt sanningen»!

Nordiska Rikspartiets leder Göran Assar Oredsson er en utrettelig arbeider i den svenske vingården. Fra intet har han bygget opp en bevegelse som etter alle presseomtale å dømme ialfall må forurolige de gamle partipolitikere. Ikke alltid er vi enige med Oredsson, men hans synspunkter er interessante og hans personlige innsats for det han tror på imponerende.

Ikke minst har Oredsson følt seg kallet til å tre opp mot alle angrepene på den døde Adolf Hitler som ikke kan forsvare seg. Det synes vi er tappert og beundringsverdig forholdene tatt i betraktning.

Og sannelig skal han også få slippe til i FOLK OG LAND med sitt syn. Han har sendt oss denne artikkelen:

Böcker om Adolf Hitler utkommer numera som på løpande band. Man kan glädja sig däröver, därför att det bevisar, att den man en hel värld gick i krig mot inte alls dog — som det övermodigt hette — med sin ideologi i bunkeren i Berlin.

Men det finns ett aber, och det är läsarnas uppfattning av kritiken som föres fram mot Tredje Rikets Führer. Allt för många av författarna skyller sine egna misslyckanden och brister på Hitler och folk som «gav upp» 1945 finna i böckerna sig själva rättfärdigade och utropa: «Läs Speer, där ser Du», — «Se nu själv vad Rosenberg avslöjar — osv.» Och så sätta dessa föredetningar glorian på hjässan och tycka sig så bra och gjort så rätt genom att «tänkt om»!

Vågar någon hävda försvaret av Hitler och vederlägga den värsta kritiken av honom, så hojtas det, att man ser Hitler som Gud Fader själv, att man är blind och fanatiker och mycket annat.

Tvårt om, är det ju de som missunner Hitler de be-

gångna misstagen som ser, eller har sett, honom som gudagestalt, eftersom de inte erkänna honom samma rätt som andra människor, det vill säga att inte vara fullkomlig.

Och jämför man Hitler med hans samtida, så skall man finna det var få misstag han begick i tanke på vad han hann uträtta och ikläda sig.

Betänk:

Hitler grundade sin nationalsosialistiska ideologi. Han övertog ingen färdig ideologi eller filosofi så som marxistiska statschefer av idag jorden rundt.

Han förde sin ideologi till seger som kampens ledare. Som revolutionären och det gamla systemets fiende.

Efter hans nationalsosialistiska rörelses seger 1933 fick han ikläda sig nationens ledare och statschef. En uppgift som skiljer sig mycket från agitatorns och revolutionärens uppgifter och sinnelag.

Han gavs sex fredsår och på de åren ledde han en av världens största folk och nation från fullständig vanmakt till världsmakt! Uppbyggnadsverket han åstadkom är idag mönstret för många stater, fast de lögnaktigt sägas vara marxistiska och leninistiska tankegångar.

Så kom andra världskriget, vars orsaker här skall förbigås, men som tvingade Hitler till en ny roll att axla. Rollen från fredsfurste och statschef till rollen som statschef och krigsledare. Som sådan förde han sitt folk och rike mot de största segrar världshistorien skadat. Ända tills det övermakten blev för stor. Han fick bära både rollen som segerherren och förloraren.

Jag frågar: VEM!! skulle ha begått större misstag än Hitler? Och VEM!! skulle kunnat axla samma uppgifter som han — utan att begå några misstag alls??

När vi således sätta oss och läsa de många böckerna, som anklaga Hitler och författarna rättfärdiga sig själva, må vi betänka:

1. Hitler har ingen chans att försvara sig.
2. Hade han segrat, så hade samma författare tävlat om lovord kring honom.
3. I kritiken mot Hitler söker man rättfärdiga sig själva och sina egna misslyckanden.
4. Ingen tysk har ännu förmått axla Hitlers mantel och uträttat detsamma som han.

(Forts. side 8)

Lindbergh i 1939

Hva Ralph Hewins skrev — —

(forts. fra side 1)

gjengir vi den her uavkortet i oversettelse. Det kan være all grunn til det også fordi den samlede norske presse betegnende nok ikke har kommentert den — bortsett da fra det perfide angrepet i VG. Her er artikkelen:

«Nå da så meget av krigstidshistorien skrives om igjen av britiske autoriteter, unge og gamle, er det riktig at de får kjennskap til en ekstraordinær utvikling i Norge nylig med hensyn til denne viktige studiegren.

Sir Llewelyn Woodwards sterkt forsinkede utdrag av de britiske kabinetsdokumenter for 1940, David Irving om Convoy PQ 17 og snart hans biografier over Hitler og feltmarskalk Erhard Milch, Correlli Barnetts alminnelige militærhistorie, og spesielt Martin Gilberts neste bind av den offisielle Churchill-biografi, vedrører alle Norge i en viss utstrekning, stor eller liten. Det er derfor ønskelig at det stadig stigende berg av norsk dokumentasjon og skrift om Norge 1940—45 blir studert grundig — trass i sprog vanskelighetene — og i sammenheng med det rådende norske akademiske klima. Dette er, mildest talt, foruroligende.

3. september kringkastet statsadvokat Håkon Wiker over det nasjonale kringkastingsnett at massivt dokumenterte avsløringer av statshistorikeren Sverre Hartmann vedrørende beskaffenheten og følgene av kapitulasjonsavtalen 10. juni 1940 mellom den norske og den tyske overkommando ville bli etterforsket av den norske påtalemyndighet. (Aftenposten, 4. september). Denne etterforskning skulle ledes av politiadjutant T. Haukenæs fra kriminalpolitiet, ble det videre meddelt neste dag.

26. september avslørte det norske sosialistiske ukeblad Aktuell at riksadvokat L. J. Dorenfeldt hadde «gitt grønt lys» for politiefterforskningen. Det har senere ikke blitt dementert.

Disse muligheter har naturligvis vakt landsomfattende oppstyr. Hartmann har beskrevet etterforskningen som «et angrep på historieforskningen» og dette syn har stor, men ikke alminnelig tilslutning.

Opposisjonen har ikke blitt mindre ved herr Wikers svar på spørsmålet om hvorvidt myndighetene og politiet har til hensikt å søke hjelp hos kvalifiserte historikere, spesielt professor Magne Skodvin (Samtidshistorie, Oslo Universitetet).

Herr Wiker svarte: «Det er temmelig klart at vi må ha hjelp av kvalifiserte historikere for å komme tilbunns i denne sak (1940-kapitulasjonen), men hvilke «kvalifiserte historikere» vet jeg ennå ikke.»

Det har lenge vært uttrykt bekymring i norske massemedier over professor Skodvins akademiske fremgangsmåte i forbindelse med den omstridte kapitulasjon — i sine bøker og i rettssalene. Hans doktoravhandl. «Striden om okkupasjonsstyret i Norge fram til 25. september 1940» (Oslo, 1956) nevner for eksempel ikke kapitulasjonen. Dertil kommer at han i «Mellom nøytrale og allierte» (Oslo, 1968) feilsiterer forsvarssjefen, general Otto Ruge, som var blitt overlatt å ordne med kapitulasjonen da den kongelige norske regjering gikk i britisk eksil 7. juni 1940, i den retning at han antydte at Norge (som stat) forble krigførende, mens Ruges proklamasjon 9. juni bare erklærte at «nordmenn» fremdeles kjempet på andre fronter — en fin, men avgjørende forskjell. Enn videre gjentok professor Skodvin blankt under den nye rettergang mot tidligere Gestapo-sjef Hellmuth Reinhard, i Karlsruhe (21. september, 1970) at det ikke forelå noen total kapitulasjon — bare en mellom den norske 6. divisjon (inntil da under kommando av den allierte kommandør, Admiral Lord Cork & Orrery) og tyskerne i Nord-Norge.

Hans standpunkt har fremkalt et kraftig sammenstøt med hans historiekollega Hartmann, og derav politiefterforskningen.

Ytterligere aktualitet omkring dette emne er skapt ved den forestående utgivelse av den 588-siders «Quisling, Rosenberg og Terboven» (Stuttgart) av professor Hans-Dietrich Looch, som ble utførlig anmeldt i Der Spiegel 7. september, med fyldig gjenlyd i Norge, innbefattet den nyhet at hans inspirasjon i arbeidet ingen annen var enn den omstridte professor Skodvin.

Det har blitt påpekt i norsk presse at etterforskningen av historiske data med politihjelp og den tilknyttede trussel mot drøftelsen av historiske oppdagelser, med profesjonelle kommentarer av høyt kvalifiserte historikere, slike som Sverre Hartmann, betyr en undergravning av paragraf 100 i den skrevne norske Grunnlov, som garanterer ytringsfrihet. Så sannelig!

To av professor Skodvins egne elever ved Historisk Institutt ved Oslo Universitet har vært modige nok til å protestere mot politiaksjonen.

Sluttelig har, i mangel av noen definitiv og overbevisende historisk enighet i Norge om beskaffenheten av 1940-kapitulasjonen, påvirket av statsengasjerte jurister eller politiet, en prøvesak om dette omtålelige emne blitt lagt frem for den europeiske menneskerettighetskommisjon i Strasburg 25. september.

Det historiske spørsmål er arten av den kongelige norske eksilregjerings samarbeide med Storbritannia fra 10. juni 1940 — senere med De forente Stater og Sovjetsamveldet — frem til og innbefattet «befrielses»perioden (8. mai—1. november 1945). Det juridiske spørsmål er hvorvidt Norge som stat var «i krig» etter juni 1940, slik det alltid har vært hevdet offisielt her, trass i akademisk tvil som til nå ikke har sloppet gjennom til befolkningen eller skolebøkene.

Videre er det juridiske spørsmål hvorvidt slike prominente nordmenn som avdøde høyesterettsjustitiarius Paal Berg, avdøde kirkeprimas, biskop Eivind Berggrav, og deres feller begikk lovovertrædelser ved å opprette Administrasjonsrådet for de okkuperte områder (15. april til 25. sept. 1940) og hvorvidt major Vidkun Quisling begikk høyforræderi ved å søke en lignende modus vivendi under sin annen regjering (1. feb. 1942 til 8. mai 1945), og det samme når det gjelder hans tallrike tilhengere.

Begge spørsmål kompliseres ytterligere ved den mystiske forsvinning av det originale kapitulasjonsdokument fra statsarkivene i -47, under høydepunktet av «forræderi»-sakene, og riksarkivaren, Dagfinn Mannsåker, leter nå etter det. Den 25 år gamle rapport fra den statlige militære undersøkelseskommisjon, som man allment mener bekrefter totaliteten av 1940-kapitulasjonen, er fremdeles «top secret».

Som forfatter av to bøker om Skandinavia under krigen og som deltager i det norske felttog, i de «fri nordmenns» aktiviteter i Stockholm, befrielsen, og Quisling-saken — som journalist — føler jeg at det er min plikt å gjøre mine ikke-norske medhistorikere kjent med den underlige akademiske situasjon i denne ut-

Jøssingenes Speer — —

(forts. fra side 1)

Men, la oss se litt nærmere på hva Speer sa. Hitlers skyld i jødedrap ønsket han naturligvis ikke å betvile på bakgrunn av suksessen med memoarene, så forklaringen på at Hitlers protesje Speer intet visste var «at et av grunnprinsippene ved Adolf Hitlers autoritære regime var at de forskjellige bare ble orientert om spørsmål som hadde tilknytning til deres eget «fagområde».

Vi beveger oss så over til den norske jøssinglegenden, som rent generelt mere enn antyder at NS-folk hadde noe ansvar for og kjente til «den endelige løsning», og som rent spesielt anklager Quisling for medviten og jødedrap.

Om Quislings forhold anfører lagmannsretten at «Retten antar at tiltalte ikke har vært seg fullt bevisst (uthevet av oss) at jødene ved den aksjon han satte igang ville utsettes for å miste livet, da en den gang ikke hadde det kjennskap til tyskernes behandling av jødene i gasskammere o.l. som en senere har fått. Men likevel var kjennskapet til tyskernes jødeforfølgelse alt på det tidspunkt så utbredt, at retten finner at tiltaltes forhold må bli å straffe etter straffelovens § 233 (uaktsomt drap).»

Hertil er da å bemerke at det jo slett ikke var Quisling som satte igang noen aksjon mot jødene, men den tyske okkupasjonsmakt, som under henvisning til at den hadde ansvar for opprettholdelse av ro og orden krevet dem deportert for internering i Polen som potensielle fiender. En fremgangsmåte som ble brukt av alle de krigførende makter, jfr. interneringen av Mosley-folkene i Britannia m.v.

Når det i dommen tales om «dette tidspunkt» i forbindelse med kjennskapet til en tysk jødeforfølgelse, som i denne sammenheng må likestilles med organisert anslag mot jødernes liv, så bør en merke seg at deportasjonen av de norske jøder foregikk i 1942. Og da skulle altså Quisling ved å etterkomme okkupasjonsmaktens krav ha utlevert norske jøder til en organisert tilintetgjørelse, som ikke engang jøssingenes sannhetsvitne Speer kjente til — endog så sent som i 1945!

Men ikke nok med dette, lagmann Solem og domsmann Belle ville ha medvi-

terskapet understreket enda sterkere enn resten av særdomsstolen: «Lagmannen og domsmann Belle finner at tiltalte etter det kjennskap han må ha hatt til jødebehandling i Tyskland, også har vært seg bevisst at flere eller færre av jødene ville bli ført i døden (uthevet av oss), når han satte sin aksjon mot dem i verk. De stemmer for at tiltalte i dette punkt dømmes etter straffelovens § 239 (drap eller medvirkning til drap).»

Speer visste ikke at jødene ble «ført i døden», men Quisling skulle ifølge lagmann Solem og hans meddomsmann altså vite det. Kommentar overflødig.

Dette sa altså den høye rett etter at to jødiske vitner til og med hadde erklært at de før de ble sendt til Tyskland ikke kjente til den skjebne de gikk imøte. Leo Eitinger ble således spurt av aktor: «Var disse ting, det som foregikk i Tyskland, alminnelig kjent blant jødene her i 1942?» og hertil svarte han: «Nei, det visste de ikke.»

Men Quisling skulle altså vite det som ikke engang Speer visste! Selv forklarte han under rettssaken at arrestasjonen av jødene var en tysk foranstaltning og at han ikke kjente til at de var sendt til Tyskland før etterpå, da statspolitiskjef Marthinsen fortalte ham det. Jødene ble sendt på samme måte som tyskerne sendte arresterte nordmenn avsted, og det skjedde uten at han ble varslet eller kunne øve noen innflytelse. Når norsk politi deltok, så var det fordi politiet faktisk sto under tysk kommando og samarbeidet direkte med det tyske politi. Det ble senere opplyst ham at jødene skulle til en jødisk koloni i Polen, «men jeg har aldri hatt noen idé om slike ting som jeg hører nå.»

Det jødiske vitne, Asriel B. Hirsch, hadde forøvrig i sitt vitneprov bekreftet dette siste, for også de norske vakter hadde sagt ham at jødene skulle sendes til Polen.

Og det kan jo forøvrig de av våre lesere som hadde nådd skjels år og alder dengang bevitne. Alle gikk ut fra at jødene skulle sendes til en slags ny jødisk nasjonalstat i Polen, selvom krigsforholdene vel gjorde en form for internering nødvendig. Ingen drømte om noen organisert tilintetgjørelse av dem. I den forstand var vi alle små-Speer'er. Og naturligvis ikke drapsmenn. Like lite som Quisling var det.

post for vestlig demokrati i 1970.

Oslo, 4. oktober 1970.

Ralph Hewins

Charles A. Lindbergh — —

(Forts. fra side 5)

oppdrag og med amerikanske diplomaters vitende reiste Lindbergh i 1936 og 1939 til Tyskland, som han så besøkte påny umiddelbart før krigens slutt. Som avgjort motstander av Amerikas inntreden i annen verdenskrig ble den dengang mest berømte amerikanske offiser nektet å gjøre militær innsats av Roosevelt. I de første krigsår fikk han bare lov til å delta i utviklingen av B-24-bombeflyet ved Ford-Motor-Company, og senere som sivilpilot å fly 50 kampinnsatser mot Japan.

I et brev til sin forlegger av 18. desember 1969 sammenfatter han utbyttet av sine erindringer med rystende nok å fastslå: «Vi vant krigen i militær forstand, men i videre perspektiv synes det meg at vi har tappt den, for vår vestlige sivilisasjon blir mindre respektert og er mindre sikker enn før.»

Et forferdelig resultat av at 55 millioner mennesker på alle fronter og hjemme ble ofret i annen verdenskrig.

Et fryktelig regnskap

Og Lindbergh fortsetter: «For å beseire Tyskland og Japan understøttet vi truslene fra Russland og Kina — de som nå møter oss på det kjernefysiske område. Det britiske Empire har brutt sammen med store tap. Frankrike måtte oppgi sine største kolonier og vendte seg mot et moderert diktatur. Vi tapte den i milliarder av mennesker videregitt genetiske arv. I mellomtiden har Sovjet opprettet jernteppet og dermed avsperrret Øst-Europa. En fiendtlig innstillet regjering i Kina truer oss i Asia. Verden er stadig ikke sikker for demokrati og frihet.» (s. 10)

Lindbergh slår tvertimot fast at Amerikas eget regjeringssystem er truet i sin demokratiske karakter. Og med blikket mot fremtiden slår han dystert fast:

«Det er en alarmerende mulighet at annen verdenskrig har betegnet begynnelsen til sammenbruddet av vår vestlige sivilisasjon.»

*

24. september 1938, midt under Sudeterkrisen, skrev Lindbergh: «Hitler er i en egenartet situasjon. Ingen kan begynne å kjempe før han gjør det. Han kan sannsynligvis glede seg over at han holder verdens skjebne i sin hånd, spesielt på bakgrunn av de metoder man har behandlet Tyskland på

etter krigen (1. verdenskrig). Jeg kan ikke bebreide ham det når han bereder Frankrike og England litt for mange bekymringer. Og jeg kan ikke tro at han i den nåværende situasjon vil drive Europa inn i en stor krig.» Det kunne bare en narr gjøre. Hitler er riktig nok mystisk og fanatisk, men hans handlinger og ydelser i den forgangne tid får meg ikke til å tro at han er forrykt. (Side 74).

3. oktober, umiddelbart etter undertegnelsen av Münchener-avtalen, møtte oberst Lindbergh i den amerikanske ambassade i Paris, sendemann Bullitt. Kort etter kom også den franske ministerpresident Daladier og skildret for Bullitt og Lindbergh sitt møte med Chamberlain, Mussolini og Hitler i München. Daladier berettet: «Hitler har en overveldende personlig magnetisme (definite personal magnetism). Göring var «meget sympatisk og forføyer over avgjørende evner.» (Side 86).

Jødespørsmålet

De beklagelige utskeielser i Tyskland, som har fått betegnelsen «Krystallnatten» foranlediget Lindbergh til i desember 1938 å besøke Berlin for bedre å lære å forstå den tyske innstilling i jødespørsmålet.

«Tyskerne synes alle å være antijødisk innstillet, dog i forskjellig grad. Jeg snakket ikke med en eneste person som ikke var skamfull over lovløsheten og uordnen under demonstrasjonene nylig. Men jeg snakket heller ikke med noen som ikke ønsket at jødene skulle forlate Tyskland, selv om de ikke var enige i de metoder som nå ble anvendt. Etter tyskeres oppfatning er hovedsakelig jødene ansvarlige for den internasjonale kollaps og revolusjonen som fulgte etter krigen. I inflasjonstiden hadde jødene tilkjempet seg en stor prosentsats av eiendommene i Berlin og i andre byer, de bodde i de beste husene, kjøpte de vakreste biler og blandet seg med de vakreste piker.» (Side 131).

Motstand mot krigsdeltagelse i USA

Stemningen når det gjaldt amerikansk krigsdeltagelse var ved begynnelsen av 1941 klart mot innblanding. Lindbergh var dog klar over at krigsfaren rykket nærmere, men 6. januar det år skriver han at «Vårt største håp ligger i den kjennsgjerning at 85 % av vår befolkning

i USA (ifølge siste gallup) er mot innblanding i den europeiske krig. På den annen side ønsker 65 % hjelp til Storbritannia, selv med risiko for krig.»

1. mai 1941 noterer Lindbergh: «Krigshetsen blir mektig og forsterker seg. Folket er mot, men regjeringen synes å ha «bislet mellom tennene» og å være djvelsk besluttet på å følge veien mot krig. De fleste jødiske interesser står bak krigen. Og de behersker en stor del av vår presse og kringkasting og de fleste av våre filmer og kinoer. Så finnes det også i tillegg de «intellektuelle» og de «anglofile» og de britiske agenter, som det er tillatt å agitere uinnskrenket, og de internasjonale finansinteresser — og mange andre.» (Side 481).

Dagen for Pearl Harbor er Lindbergh foruroliget over følgende avgjørende spørsmål: «Hvorledes kunne vårt luftvåpen og vår flåte tillate japanerne å erobre Hawaii så lett?»

Han tilføyer: «Jeg er ikke overrasket over at japanerne angriper. Vi har gjennom uker drevet dem inn i krigen. Vi har gjennom måneder søkt krigen.» (Side 561)

Om et møte mot krigen så sent som 11. september 1941 beretter han: «Det så ut som om over 80 % av tilhørerne var med oss, og da jeg hadde avsluttet min tale var isen brutt. Da jeg nevnte at tre hovedgrupper hisset til krig — engelskmennene, jødene og den Roosveltske regjering — syntes hele forsamlingen å reise seg og å gi meg sitt bifall.» (Side 538).

Forgjeves motstand

En karakteristisk samtale hadde Lindbergh 18. september 1941 med John Flynn: «Flynn sa meg at det ikke var tvil om at det var sannheten det jeg sa, men han holdt det ikke for rådelig å nevne det jødiske problem. Det er vanskelig for meg å forstå Flynn's holdning. Han føler like sterkt som meg at jødene har den største innflytelse blant dem som driver landet mot krig. Han har sagt det ofte og han sa det nå også. Han er helt rede til å snakke om det privat for en liten gruppe mennesker, men han vil le åpenbart heller se oss drevet inn i krigen enn offentlig å erklære hva jødene bedriver — —» (Side 541).

Ennu 4. oktober 1941 håpet han på at antikrigsbevegelsen kunne lykkes: «Vår makt og vår innflytelse vokser hurtig, men våre mot-

I brennpunktet — —

(Forts. fra side 2)

dentlig på at det skulle bli noe ull ut av alt skriket. Men så:

Femte akt: Bondevik forelegger forhandlerne et utkast til en stortingsmelding om EEC-spørsmålet som de alle er innstillet på å godta.

standeres makt er stor. Det forbausende fenomen er ikke at vi er så nær krig, men at vi har vært istand til å holde våre stridskrefter så lenge tilbake som til nå. Krigspartiet omfatter den amerikanske regjering, den britiske regjering, jødene og størstedelen av presse, kringkasting og film i dette land. På vår side har vi massen av befolkningen. Men det er et spørsmål hvor lenge folkene kan motstå denne flom av propaganda.» (Side 545).

Amerikanske krigsforbrytere

I juni 1945 oppholdt Lindbergh seg i Europa og spesielt i Tyskland. I forbindelse med de tyske krigsforbrytelse som det nå ble meldt om fra alle fronter skrev han 11. juli 1945: Det synes umulig at mennesker, siviliserte mennesker har kunnet synke ned til et slikt dyp. Men de har gjort det. Det er oss, amerikanerne, som har gjort slike ting. Vi, som hevdet at vi var annerledes. Vi, som klaget over at tyskerne i behandlingen av jødene hadde forgått seg mot menneskeligheten, vi hadde gjort de samme ting ved behandlingen av japanerne. Hvor ofte hørte jeg ikke amerikanske offiserer på Stillehavsflåten slå fast: «De står virkelig lavere enn dyrene. Alle sammen fortjente å bli utryddet.» (S. 996).

Lindbergh skildrer så hvorledes amerikanerne ikke først i Vietnam, men dengang skar papirkniver av skinnebenene til drepte motstandere, hvorledes amerikanske soldater fylte lomene sine med gulltenner fra falne japanere og hvorledes de valset de japanske lik ned i jorden med bulldosere. «Jeg føler», skriver han, «at intet innskrenker seg bare til en nasjon eller ett folk. Det tyskerne har gjort mot jødene i Europa det gjør vi mot japanerne i Stillehavet. Det som er barbarisk på den ene side av jorden, er fremdeles barbarisk også på den andre. Dømmer ikke for at I ikke skulle dømmes». Det er ikke tyskerne alene, eller japanerne, men mennesker av alle nasjoner som har bragt denne krig i skam og fornedring.» (Side 997/98).

Alle så nær som a'Ingebjørg! For Austrheim får plutselig beskjed fra sitt parti om at vel kan man godta stortingsmeldingen, men man vil straks erklære at uansett innholdet av denne vil partiet ta opp forslag i Stortinget som vil føre til stans i EEC-forhandlingene. Og det fikk Willoch endelig i halsen.

Og hva man nå enn kan mene om Senterpartiets taktiske manøvrering etter å være blitt sparket ut av samarbeidsregjeringen, så er det iallfall sikkert at det var Høyre som ble sittende igjen med skjegget i postkassen, som så ofte før. Der i gården hadde man nok ikke tenkt seg at aksjonen mot Borten skulle føre til Bratteli. Imidlertid slår jo gjerne fals slutt sin egen herre på hals.

Naturligvis fikk man etter dette også en sjettede akt. Hele landets samlede presse kastet seg over Senterpartiets umoral og gråt bitre tårer, ikke over egne skuffede forhåpninger naturligvis, men over den Bondevik som var blitt så lurt og som nå plutselig etter års ørkenvandring var ombølet av krokodillenes sympati. Nidkjært berettet denne presse om «utmeldelser» i Senterpartiet og naturligvis var det en av dette partis egne som leverte ammunisjonen: Lars Leiro. Han har som kjent gjennom sitt politiske virke, bl. a. som nestleder i partiet, skaffet seg et fylkesmannsembete og har sitt på det tørre. Og den politiske moral har plutselig overmannet ham slik at han etter å ha høstet fruktene av den politiske virksomhet ikke betalte kontingent til partiet lenger (fordi en fylkesmann ikke bør drive politisk virksomhet — hvis de da ikke hører til på venstre fløy naturligvis) — nå offentlig trådte frem og kastet den største stenen mot det gamle parti.

Og så har da mannen på gjerdet, Arbeiderpartiets Bratteli, overtatt det borgerlige konkursboet. Det bør ingen misunde ham.

Senterpartiet på sin side vil trass i Bortens «lekasje» og de besynderlige politiske krumspringene tre frem som det samlende parti for den voksende skare av borgerlige EEC-motstandere i Norges land. For så gløkke er jo trass alt folk i dette land at det ikke er mange som biter på øyres og Venstres rystelse over Senterpartiets politiske umoral på bakgrunn av hva de selv har prestert i denne sak.

Politikus

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

NS ble dømt for «angiveri» etter å ha anmeldt følgende forhold:

Da hun iført kvinnehirdens uniform på sin bopel i Oslo møtte en «god nordmann» i form av en kvinne, ble hun spyttet etter og det falt flere mishagsytringer.

Den 17. mai samme år — 1943, møtte hun den samme kvinnen i trappeoppgangen. «Angiversken» var også denne gang iført uniform. Nå fikk hun høre at hun i nærmeste framtid ville bli myrdet og at alle hirdfolk og tyskere burde kuttes i småbiter. Kvinnen spyttet henne også i ansiktet og skjelte henne ut som tyskerhore.

Da den unge NS-kvinnen anmeldte forholdet førte dette til en 6 mnd. fengselstraff for tiltalte.

(Til sammenligning nevnes at redaktør Fanebust fikk 9 mndr. fengsel for «injurier».)

Denne anmeldelse på et forhold av grove ærekrenkelser og sjikane førte til at rettsstaten Norge etter krigen reagerte med å fengsle «angiveren» i et år og fratok henne alle rettigheter i 10 år.

Hvis anmeldelsen av dette opplagte, og av selveste «Milorg-Posten», beskreyne tilfelle av ærekrenkelse er straffbar, må man unektelig undre seg over hva som førte til at Turid Widerøe's anmeldelse av den uhøflige sjåføren førte til et så heldig utfall for anmelderen. Hun ble visstnok hverken spyttet i ansiktet eller truet på livet. Det sto påstand mot påstand — tro om alle er like for loven?

Erik Rune Hansen

Många ha skrivit —

(Forts. fra side 5)

5. Hitler hade 12 år till sitt förfogande. Därav 6 år i krig mot nästan hela världen.

Både DDR och Bundesrepubliken har haft 25 fredsår att bygga, men ändoch icke hunnit upp Hitlertyskland på många, många områden.

6. Kom ihåg Fredrik den Stores ord om historiskrivarna:

«Många har skrivit historia, men endast få har sagt sanningen. — Människor vars liv man skildrat, ha tillskrivits tankar, ord och gärningar, och en lättsinnig värld, som vill bedragas, ha tagit författarens hjärnspöken för historiska sanningar».

*

JA, ER DET IKKE FOR GALT!

Vi leser så øyet blir stort og vått begredelige utgydelser i norsk dagspresse om en ukrainsk historiker som er blitt dømt til fengsel i Sovjetsamveldet på grunn av sin historieforskning. Ja, er det ikke for galt med de fryktelige russerne, tenkte vi et øyeblikk, men så kom vi til å tenke på at norsk påtalemyndighet har satt igang en lignende aksjon mot en norsk historiker som ikke sverger til legenden og historieforfalskningen — Sverre Hartmann.

*

SKORZENY-BØKENE,

«Lebe gefährlich» og «Wir kämpften — wir verloren», som Helmut-Cramer-Verlag har gitt ut i Tyskland ble som kjent i sin tid beslaglagt, men forleggeren rømte med opplaget til Egypt før politiet fikk slått kloen i det. Begrunnelsen for aksjonen var at bøkene «forherliget nazismen» idet man kunne se SS-runene på uniformen til Skozeny på omslaget. Etter flere års omstendig rettsprosedyre ble beslaget hevet og Cramer vendte tilbake til Tyskland med sine bøker. Han gjenopptok sal-

get. Nå har imidlertid en minister i Nordrhein-Westfalen sørget for å få bøkene oppført på listen over «jugendgefährdenden Schriften» fordi de «forherliger krigen»! Følgen av dette er at det ikke er tillatt å drive reklame for bøkene lenger. Det hører med til historien at boken brukes som militær lærebok i Israel og forlaget som har utgitt den der karakteriserer den som en av de beste krigsbøker fra annen verdenskrig. Bøkene kan bestilles gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE og vi anbefaler folk å skaffe seg dem, både fordi det er god lesning og fordi fritt salg altså hindres i selve Tyskland.

*

TROPPEREDUSERINGEN I NATO

Det er ikke rart bevendt med det NATO vi så lett-sindig setter vår lit til. Siden 1966 er NATO-troppene i Europa blitt redusert med ialt 133 000 mann. Frankrikes uttreden bragte et minus på 60 000 mann. USA trakk 15 000 mann ut av Frankrike og har senere trukket ut ytterligere 34 500 soldater. Belgia reduserte sine NATO-forband med 20 000 og Kanada sine med 4 000 mann. Det tyske Bundeswehr, som det opprinnelig var fastsatt skulle bidra med 520 000 mann har innskrenket seg til en fredsstyrke på 460 000 mann.

*

GUDDOMMELIG ERKJENNELSE

Det venstreforvridde «FORUM» som utkommer i Wien, hadde i et nummer for ikke lenge siden et intervju med eksilspanieren F. Arrabal som oppholder seg i Paris. Herr Arrabal presterte ifølge Forum følgende tankevekkende utsagn: Pornografien bringer oss nærmere Gud, og orgasmen fører til erkjennelse av Gud. Hvis dette er et forsøk på å markedsføre pornoprodukter i kirke og menighetshus, får vi være glade for at denne nye «sannheten» ennå ikke har fått noen «presse» her hjemme, foreløpig.

*

ELLERS

leser vi av en gammel amerikansk statistikk at 71 % av medlemmene i det kommunistiske parti var zionister. Men det var i 1930 og kan jo ha vært en tilfeldighet.

DE VALERA LOT SEG IKKE NARRE

«Die Sonne bringt es vor dem Tag» er en setning fra gammel tyskundervisning som har huket seg fast i hukommelsen — det var visst noe fra Schiller. Det får nå være som det vil med det, men det som der sies slår iallfall forbausende ofte til. Sannheten vil gjerne frem. Nå har den gamle irske statsmann de Valera løftet litt på sløret og røbet litt mere om «gamle, gode» Winston Churchills revestreker og hensynsløshet. Han forsøkte å lure Irland til å gå med i annen verdenskrig. Til gjengjeld ville han overlate Irland også det Nord-Irland som er kommet så i brennpunktet nå med samt sin protestantiske befolkning — men riktignok først når krigen var over. De Valera var imidlertid en lur gammel rev. Han husket vel britenes løfter til araberne i første verdenskrig. Han ville ikke oppgi nøytralitetspolitikken, selv ikke da amerikanerne føyet trusler til Churchills løfter. Vi skulle tro at avsløringene ikke vil vekke synderlig begeistring hos protestantene i nord. Imidlertid reiser dette påny spørsmålet om når avsløringene om Norge skal komme.

*

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær.

Møtetid kl. 19.15

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND